

той испадна въ ѹныніе и, като неможа да сѣ
 стърпи, излѣзе отъ монастыря съ мыслѣ,
 че ако отиде на осокно мѣсто, да живѣе въ
 самотіѣ, дѣто като нѣма да приказва съ
 никого, ще прѣстане отъ обичай-тъ си да
 сѣ гнѣви. Единъ день той напзна ведрицѣ
 съ вода, за нѣкоѣ си потрѣбѣ, и ѣ за
 крѣпѣ; нѣ въдрица-та сѣ прѣтѣри и вода-
 та сѣ изла, напзна ѣ вторый пѣтъ, и потрѣ-
 ти, сѣдина-та прѣтѣрана, се сѣ изливаше.
 Тогава калѣгеръ-тъ прѣльстенъ отъ дѣвола,
 разгнѣви сѣ и ѹдара ведрицѣ-тъ на ка-
 мѣны-тѣ, та ѣ строшава. Това като при-
 казваше, Климатій сѣ ѹсмихна, а старецъ-
 тъ поглѣдна и рече: брате, да ли и ты не си
 прѣльстенъ отъ дѣвола, че тѣѣ безѹмно сѣ
 смѣеши? Не ли си сѣшала Господа, кой-
 то оѣайва смѣѣщи-тѣ сѣ, а ѹблажава пла-
 чѣщи-тѣ? Толкосъ мѣ рече и обѣрна
 сѣ назадь, та влѣзе ѹ вѣтрѣшнѣ-тъ си
 стаѣ. А Климатій той часъ падна долѹ
 растреперанъ и сѣвзе го страхъ. Тамъ
 стоаше Дометіанъ, кой-то отиде и приѣра
 нѣкой отци, та влѣзохъ при С-го Евтиміа,
 кого-то молѣхъ да прости Климатіа; а той,